

det saa falder sammen med Ens egen Opfattelse eller ei. Saa sagde den ærede Minister, at jeg ikke havde regnet rigtigt. Naar jeg blandt Andet havde regnet det med, som man har bevilget paa de aarlige Finantslove, var det ikke rigtigt, da en lignende Sum ogsaa har været bevilget hidtil. Naar, jeg kan trække dem fra, om saa skulde være; saa naae vi endda op over 100 Mill.; men iøvrigt betyder det, at disse eller tilsvarende Udgifter have været bevilgede paa Finantsloven, at de ere Gjenstand for et mere frit Skjøn, end hvad der bevilges paa anden Maade, og fordi de have været bevilget de foregaaende Aar, er det ikke aldeles sikkert, at lignende Summer ville blive bevilgede i Fremtiden. Man kan ikke gaa ud fra det og sige, at disse Penge ere saa godt som bevilgede, de kunne derfor ikke regnes med. Det er jo det, der skal bevilges hvert Aar paa de aarlige Finantslove, og det vil bero paa det Forhold, som kan komme til Stede mellem de forskellige Faktorer, der skulle forhandle derom, paa de Anskuelser om Nødvendigheden og Hensigtsmæssigheden af senere Foranstaltninger, som efterhaanden i Tidens Løb ville blive raadende. Jeg har nu den Opfattelse, at de Anskuelser, som forlange store Militæruddgifter her i Landet, ere blevne meget sjægere, og det ere de blevne Aar for Aar. Medens jeg har været Medlem af Rigsdagen, siden 1876, er der ift meget betydelige Forandringer i den Henseende, og det ikke blot i Rigsdagen, men i Befolkningen selv. Hvis Noget ser paa den store Forsvarsbevægelse og de mange Underkrifter, der ere blevne samlede sammen i sin Tid paa Forsvarsadressen, og deraf lader sig forlede til, at tro, at det er Tegn paa, at i Befolkningen i Almindelighed voxer Trangen til at faae afholdt meget store Udgifter i det Diemed, tage de mærkelige Feil. Jeg er aldeles overbevist om, at Strømmingen gaar i modsat Retning. Den ærede Minister sagde saa, at jeg maatte ikke kapitalisere de Penge, som ere beregnede i Anledning af dette Forslag. Jeg kan ikke se rettere, end at dette er nødvendigt. Naar det, som i Forslag af 1882 — 83 opføres som en Udgift, der følger af dette Foretagende, er det meget naturligt, at man tager det med i Beregningen over den samlede Udgift ved Foretagendet, og hvad deraf følger. Den væsentlige Nytte af Fæstningen, siger Ministeren, er, at man derved vil undgaa Krig, og i saa Henseende anser han denne Udgift for at være en god Forretning. Men det er jo netop det store Spørgsmaal. Undgaar man Krig derved eller ikke? Den ærede Minister og de, der

staar paa hans Side, kunne jo have Grund til at have deres Mening, men vi Andre maa jo ogsaa have vor. Vi have Grund til at tro, at vi undgaa bedst Krig ved at udfordre saa lidt som muligt, ved saa lidt som muligt at give Anledning til Angreb. Det kan ikke opføres som noget Givet, at ved at anvende disse 100 Mill. undgaa vi Krig. Det er Noget, der aldeles ikke kan fremsættes som givet. Jeg holder mig til Billedet af en Dynasteder. Den har ikke blot den Betydning, at den afleder Lynet ved, naar det slaar ned, at udsæerne Forskjellen mellem de to Arter Elektricitet, som findes i Jorden og i Luften, men hvis Lynet slaar ned i Nærheden, kan det ogsaa ske, at det slaar ned i den, og deri ligger netop Ulykken, at et saadant Nedslag kunde blive knusende, medens det maaste ikke vilde slaa ned, hvis vi ikke netop havde denne Dynasteder. — Saa gav den ærede Minister os en længere Udvikling af, hvor mange Penge Fæstningen i Grunden har liggende i Statskassen. Han paaviste, at Kjøbenhavns gamle Fæstningsværker vare af en meget betydelig Værdi; han anslog dem efter et Skrift til 28 Mill. Han kom ganske vist senere ind paa, at disse Penge have vi ikke faaet, men saa forekommer det mig ikke at have Stort at betyde, at Kjøbenhavns Fæstningsterræn har haft en Værdi af 28 Mill. Dersom vi havde solgt dem til Kjøbenhavns Kommune for 28 Mill., kunde jeg have forstaaet, at der, fra en vis Side set, havde været Mening i den ærede Ministers Tale angaaende dette Punkt. Men naar det er en Kjendsgjerning, at Statskassen fik høist 3 à 4 Mill. af de 28, forstaaer jeg ikke, hvorledes den ærede Minister kan anføre dette som Argument. Resultatet deraf maatte nærmest blive, at den ærede Minister henvendte sig til Kjøbenhavns Kommune og sagde: Hør Godtfolk, I have faaet Grunde gratis for 28 Mill. Kroner, giv os nu dem til Fæstninger, men det er jo ikke hans Mening. Iøvrigt maa jeg bestride, at det har Noget paa sig, at Militæretaten har disse Penge nu, som vi have faaet ind af disse Millioner, liggende i Statskassen. Det hører med til det konstitutionelle Princip, at Militæretaten ikke eier en Del af Landet, Præsterne en anden Del og andre Embedsmænd en tredje Del. Men vi eie det her i Fællesskab og skulle i Fællesskab tage Beslutning om, hvordan det skal anvendes, dels til Militærvæsenet og dels til andre nyttige Formaal her i Landet. Den ærede Minister mente, at dersom Tjenden kom over os paa en Tid, da han havde Velighed til det, nemlig, naar han ikke var optaget andet